

Weltner Andor

(Pápa, 1910. október 19.– Budapest, 1978. szeptember 21.) jogtudós, egyetemi tanár, az állam- és jogtudományok doktora, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. A munkajog területén a legkiemelkedőbb hazai szaktekintélyek közé tartozott. Átfogó munkajogi tudományos munkássága mellett a munkaszociológia és a munkavédelem jogi vonatkozásaival is foglalkozott.

Életpályája:

Jogtudományi doktori oklevelét 1932-ben szerezte meg a Pázmány Péter Tudományegyetemen. Jogtudományi doktori oklevelét 1932-ben szerezte meg a Pázmány Péter Tudományegyetemen. 1937-ben sikeresen letette a bírói és ügyvédi vizsgát. 1944-ben deportálták, Dachauból szabadult. Az 1945–1956-os években a Jogtudományi Közlöny szerkesztője, és a budapesti egyetem jogi karának külső előadója, 1956–1957-ben dékánja. 1952 és 1972 között az ENSZ mellett működő Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) kormány-szakértője. 1955-től 1977-ig a Magyar Jogászszövetség Munkaügyi Bizottságának elnöke. 1968-tól Nyugat-Európa nagyvárosainak egyetemlein vendégprofesszorként dolgozott. 1977-től az MTA tagja, az Állam- és Jogtudományi Bizottság elnöke. Tudományos publikációinak száma meghaladja a kétszázat.

Munkássága:

Pályája kezdetén érdeklődése elsősorban a **gazdasági jog** egyes kérdéseire irányult. Behatóan foglalkozott például a **devizakorlátozás** magánjogi vonatkozásaival, később, az 1950-es években pedig a **tervgyazdálkodás** törvényi szabályozásával is. A gazdasági jog tudományos vizsgálata örvén jutott el a **munkajog** területére, amelynek kiemelkedő szakértője és tudósa lett. A második világháborút követően jelentősen hozzájárult a munkajog alkotmányjogi és magánjogi rendszerének magyarországi kialakításához, az 1951. évi **munkatörvénykönyv** kodifikációjához. A magyar munkajogi szabályozás átfogó ismeretében több törvény és jogintézmény magyarázatát készítette el: közületi vállalatok fegyelmi felelőssége, a munka törvénykönyve (társszerzőként), érvénytelenség a munkajogban, munkaszerződés stb.

A szorosan munkajogi kérdések mellett előszeretettel vizsgálta a szocialista munkaszervezés egyes vonatkozásait, így például a munkafegyelem kérdését és lehetséges jogi szabályozását, a gazdálkodó és társadalmi szervek munkaszervezetét és munkaügyi gyakorlatát, az üzemi demokráciát és átfogóan a munkavédelem jogi környezetét.

Pályája során mintegy tizenöt jogtudományi monográfiát, kétszáz szakpublikációt, több, számos kiadást megért munkajogi tankönyvet és egyetemi jegyzetet írt. 1945-től 1956-ig szerkesztette a *Jogtudományi Közlöny* című lapot, de állandó munkatársa volt több hazai és külföldi szakfolyóiratnak is.

1970-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választották. 1977-től haláláig elnökölte az MTA állam-, jog- és munkatudományi bizottságának munkáját.

Kitüntetései:

- Akadémiai Díj (1966)

Főbb művei:

- Devizakorlátozások magánjoga. Bp., 1936.
- A szocialista munkaviszony és az üzemi demokrácia. Bp., 1962.
- *A munkavédelem jogi szabályai*. Budapest: Közgazdasági és Jogi. 1963.
- A szocialista munkaszerződés. Bp., 1965.
- A magyar munkajog. Budapest: Tankönyvkiadó. 1966. (Nagy Lászlóval)
- Az egészség és a testi épség védelme. Bp., 1970.